

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 11 stycznia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Legionowie w II Wydziale Karnym

w składzie:

Przewodniczący: S.S.R. Grzegorz Woźniak

Protokolant: Magdalena Buczyńska

Przy udziale prokuratora Urszuli Błaszak

przy udziale oskarżyciela publicznego Ł. Z.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 11.01.2018 r.

sprawy przeciwko

K. M. (1) urodz. (...)

w B.

syna G. i B. z d. N.

oskarżonego o to, że:

1. prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) K. M. (1) z siedzibą w B. przy ul. (...), (...)-(...) B. w dniu 20 sierpnia 2015 r. w lokalu „(...)” przy ul. (...) w L. urządzał gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) na urządzeniach do gier o nazwie : (...) nr (...), B. (...) nr (...), H. (...) nr (...), M. (...) nr (...) wbrew przepisom tejże ustawy w szczególności wbrew art.14 ust. 1 i art. 6 ust. 1,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

2. prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) K. M. (1) z siedzibą w B. przy ul. (...), (...)-(...) B. w dniu 10 listopada 2015 r. na terenie stacji gazowej (...) przy ul. (...) w W. urządzał gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) na urządzeniach do gier o nazwie : (...) nr (...), B. (...) nr (...), H. (...) nr (...) H., wbrew przepisom tejże ustawy w szczególności wbrew art.14 ust. 1 i art. 6 ust. 1,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

3. prowadząc działalność gospodarczą pod firmą (...) K. M. (1) z siedzibą w B. przy ul. (...), (...)-(...) B. w dniu 2 grudnia 2015 r. na terenie stacji gazowej (...) przy ul. (...) w W. urządzał gry na automatach w rozumieniu art. 2 ust. 3 i 5 ustawy z dnia 19 listopada 2009 roku o grach hazardowych (Dz. U. nr 201 poz. 1540 z późn. zm.) na urządzeniach do gier o nazwie : (...) P. nr (...)H., B. (...) nr (...), wbrew przepisom tejże ustawy w szczególności wbrew art.14 ust. 1 i art. 6 ust. 1,

tj. o przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s.

orzeka

I. Uniewinnia oskarżonego K. M. (1) od popełnienia czynu zarzucanego mu w punkcie 1 aktu oskarżenia.

II. Uznaje oskarżonego K. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 2 aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na mocy art. 107 § 1 k.k.s. wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych.

III. Uznaje oskarżonego K. M. (1) za winnego popełnienia zarzucanego mu w punkcie 3 aktu oskarżenia czynu, stanowiącego przestępstwo skarbowe z art. 107 § 1 k.k.s. w zw. z art. 9 § 3 k.k.s. i za to na mocy art. 107 § 1 k.k.s. wymierza mu karę 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych.

IV. Na mocy art. 40 § 1 k.k.s. w zw. z art. 85 § 1 i 2 k.k. i art. 86 § 1 k.k. kary wymierzone oskarżonemu w punktach II i III wyroku łączy i orzeka karę łączną 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, oznaczając wysokość jednej stawki na kwotę 70 (siedemdziesięciu) złotych.

V. Na podstawie art. 30 § 5 k.k.s. orzeka przepadek na rzecz Skarbu Państwa dowodów rzeczowych wskazanych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 351 pod pozycjami 1-9 poprzez ich zniszczenie, obciążając kosztami tej czynności oskarżonego.

VI. Na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. oraz art. 3 ust. 1 Ustawy o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa zwrot części kosztów sądowych w kwocie 400 (czterystu) złotych.

VII. Na podstawie art. 632 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 113 § 1 k.k.s. koszty sądowe przypadające w części dotyczącej punktu I wyroku przejmuje na rzecz Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 707/17

UZASADNIENIE WYROKU

z dnia 11 stycznia 2018 r.

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego, ujawnionego podczas rozprawy głównej, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Oskarżony K. M. (1), jako prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w B. podpisał w dniu 1 kwietnia 2015 r. umowę najmu powierzchni w lokalu usługowym w L. przy ul. (...). Przedmiotem umowy było zainstalowanie w lokalu automatów do gier. Najemca miał płacić wynajmującemu kwotę 500 złotych z tytułu czynszu. W bliżej nieustalonym dniu do lokalu tego zostały wstawione 4 automaty do gier. Oskarżony nie posiadał koncesji na prowadzenie kasyna, prowadził gry hazardowe poza kasynem i nie przedstawił automatów do gier Naczelnikowi Urzędu Skarbowego celem ich zarejestrowania. W dniu 20 sierpnia 2015 r. pracownicy Urzędu Celnego II w W. przeprowadzili urzędowe sprawdzenie pomieszczeń i urządzeń tego lokalu, stwierdzili, że w lokalu znajdowało się cztery automaty do gier o nazwach i numerach (...) nr (...), B. (...) nr (...), H. (...) nr (...) i M. (...) nr (...). Na automatach tych przeprowadzono gry kontrolne i okazało się, że wygrana na nich nie zależała od zręczności gracza, lecz uzależniona była losowo. Automaty te zostały zatrzymane.

Dowód:

- zeznania K. M. (2) (k.3v-4),

- zeznania M. S. (k.30v-31,422v),

- umowa najmu (k.35),
- protokół przeszukania (k.7-9),
- protokół oględzin (k.11-12),
- dokumentacja fotograficzna (k.13-16).

Oskarżony K. M. (1), jako prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w B. podpisał w dniu 1 lipca 2014 r. umowę najmu powierzchni na terenie stacji paliw (...) w W. przy ul. (...). Przedmiotem umowy było zainstalowanie w lokalu automatów do gier. Najemca miał płacić wynajmującemu kwotę 3.690 złotych z tytułu czynszu. W bliżej nieustalonym dniu do lokalu tego zostały wstawione 3 automaty do gier. Oskarżony nie posiadał koncesji na prowadzenie kasyna, prowadził gry hazardowe poza kasynem i nie przedstawił automatów do gier Naczelnikowi Urzędu Skarbowego celem ich zarejestrowania. W dniu 10 listopada 2015 r. pracownicy Urzędu Celnego II w W. przeprowadzili urzędowe sprawdzenie pomieszczeń i urządzeń tego lokalu, stwierdzili, że w lokalu znajdowało się trzy automaty do gier o nazwach i numerach B. (...) nr (...), B. (...) nr (...) i H. (...) nr (...) H.. Na automatach tych przeprowadzono gry kontrolne i okazało się, że wygrana na nich nie zależała od zręczności gracza, lecz uzależniona była losowo. Automaty te zostały zatrzymane.

Dowód:

- zeznania P. S. (k.100v-101,423),
- umowa najmu (k.168),
- protokół przeszukania (k.97-99),
- protokół eksperymentu (k.106-108),
- protokół oględzin (k.110-111),
- dokumentacja fotograficzna (k.113-116).

Oskarżony K. M. (1), jako prowadzący działalność gospodarczą pod firmą (...) z siedzibą w B. podpisał w dniu 1 lipca 2014 r. umowę najmu powierzchni na terenie stacji paliw (...) w W. przy ul. (...). Przedmiotem umowy było zainstalowanie w lokalu automatów do gier. Najemca miał płacić wynajmującemu kwotę 2.460 złotych z tytułu czynszu. W bliżej nieustalonym dniu do lokalu tego zostały wstawione 2 automaty do gier. Oskarżony nie posiadał koncesji na prowadzenie kasyna, prowadził gry hazardowe poza kasynem i nie przedstawił automatów do gier Naczelnikowi Urzędu Skarbowego celem ich zarejestrowania. W dniu 2 grudnia 2015 r. pracownicy Urzędu Celnego II w W. przeprowadzili urzędowe sprawdzenie pomieszczeń i urządzeń tego lokalu, stwierdzili, że w lokalu znajdowało się dwa automaty do gier o nazwach i numerach H. (...) nr (...)H. i B. (...) nr (...). Na automatach tych przeprowadzono gry kontrolne i okazało się, że wygrana na nich nie zależała od zręczności gracza, lecz uzależniona była losowo. Automaty te zostały zatrzymane.

Dowód:

- zeznania Z. Ś. (k.190v-191,422v-3),
- umowa najmu (k.262),
- protokół przeszukania (k.194-196),
- protokół eksperymentu (k.200-202),

- protokół oględzin (k.203-204),

- dokumentacja fotograficzna (k.205-207).

Oskarżony w toku postępowania przygotowawczego nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu, odmówił złożenia wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k.334). Oskarżony nie stawiał się na rozprawę i Sąd ujawnił jego wyjaśnienia (k.422).

Oświadczenie procesowe oskarżonego nie zasługuje na wiarę, gdyż sprzeczne jest z zeznaniami K. M. (2) (k.3v-4), M. S. (k.30v,422v), P. S. (k.100v-101,423) i Z. Ś. (k.190v-191,422v-423) oraz treściami umów najmu (k.35,168,262), protokołami przeszukania (k.7-9,97-99,194-196), protokołami oględzin lokali (k.11-12,110-111,203-204) i protokołami eksperymentów procesowych (k.106-108,200-202). Ponadto oświadczenie to jest sprzeczne z powszechnie obowiązującą ustawą z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, zmienioną ustawą z dnia 12 czerwca 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1201).

Świadek K. M. (2) zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.3v-4), iż pracowała dorywczo w lokalu przy ul. (...) w L.. Zajmował się utrzymywaniem porządku w tym lokalu, nie zna właściciela automatów. Najemcą lokalu był mężczyzna o imieniu P..

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są zgodne z protokołem przeszukania (k.7-9), protokołem oględzin (k.11-12) i dokumentacją fotograficzną (k.13-16).

Świadek M. S. zeznał podczas pierwszego przesłuchania (k.30v-31), iż wynajął część powierzchni lokalu przy ul. (...) K. M. (1). Oskarżony wstawił w jego lokalu automaty do gier, które zostały zatrzymane przez Urząd Celny. Podczas rozprawy zeznał (k.422v), że współpracował z K. M. (1), ale nie pamiętał jak tak współpraca wyglądała, podtrzymał wcześniejsze zeznania.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w treści umowy (k.35), protokole przeszukania (k.7-9), protokole oględzin (k.11-12) i dokumentacji fotograficznej (k.13-16).

P. S. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.100v-101), iż był pracownikiem Stacji Gazowej (...) przy ul. (...) w W.. W lokalu obok stacji wstawiono automaty do gier, nie wie kto to uczynił, nie interesował się tymi automatami, nie zna zasad gry na nich, grało na nich 2-3 osoby dziennie. Podczas rozprawy zeznał (k.423), że pracował na terenie stacji paliw, znajdowały się tam maszyny do gier, czasami chodził grać na nich, gra miała charakter losowy, jemu nie udało się nigdy wygrać, grał za niewielkie kwoty, do czasu, gdy żona mu tego zabroniła.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w protokole przeszukania (k.97-99), protokole oględzin (k.110-111), eksperymencie procesowym (k.106-108) i dokumentacji fotograficznej (k.113-116). Rozbieżność w zeznaniach świadka odnośnie tego, że grał na przedmiotowych automatach została przez świadka wystarczająco wyjaśniona i nie ma faktycznego znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Świadek Z. Ś. zeznał w postępowaniu przygotowawczym (k.190v-191), iż pracował na Stacji Paliw (...) przy ul. (...) w W.. Na terenie Stacji wstawiono automaty do gier, nie znał zasad gier na tych automatach i nie grał na nich. Podczas rozprawy zeznał (k.422v-423), że pracował na zastępstwie na Stacji Paliw przy ul. (...) w W., przyjechali funkcjonariusze Urzędu Celnego i zajęli automaty do gier. Tych automatów było dwa, nie grał na nich i nie obsługiwał ich.

Sąd dał wiarę zeznaniom tego świadka, gdyż są logiczne, rzeczowe i znajdują potwierdzenie w protokole przeszukania (k.194-199), protokole oględzin (k.203-204), eksperymencie procesowym (k.200-202) i dokumentacji fotograficznej (k.205-207).

Zgromadzony materiał dowodowy, w postaci dokumentów wymienionych na k.423v, został sporządzony obiektywnie, przez powołane do tego osoby, poszczególne dokumenty nie nasuwają wątpliwości, co do ich autentyczności i nie były kwestionowane przez strony. Wobec powyższego dokumenty te zostały uznane za podstawę ustaleń faktycznych.

Ustalony stan faktyczny stanowi spójną, logicznie uzasadnioną całość, poszczególne wiarygodne dowody uzupełniają się i potwierdzają. Na ich podstawie wina i okoliczności popełnienia przypisanego oskarżonemu czynu nie mogą budzić wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Należy zwrócić uwagę, że działanie oskarżonego we wszystkich trzech czynach było takie same, choć konsekwencje prawne zależą od daty poszczególnych zdarzeń. Zgodnie z treścią art. 107 § 1 k.k.s. karze grzywny do 720 stawek dziennych albo karze pozbawienia wolności do lat 3 lub obu tym karom łącznie podlega ten, kto wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia urządzi lub prowadzi grę losową, grę na automacie lub zakład wzajemny Przez pojęcie „urządzenia” należy rozumieć układanie systemu gry czy określanie wysokości wygranych, podobnie jak wynajęcie i przystosowanie lokalu, zatrudnienie i przeszkolenie pracowników, organizowanie gry itp. Natomiast „prowadzenie” gry jest pojęciem węższym, ograniczonym zazwyczaj do wykonywania bezpośrednich czynności przy grze (por. „Komentarz do Kodeksu Karnego Skarbowego” pod red. Kotowskiego, 2007 r., s. 450). Pojęcie „urządzenia” gry oznacza mniej więcej tyle, co ją zorganizować, czyli doprowadzić do tego, aby mogła się odbyć. Niewątpliwie oskarżony był organizatorem gry na automatach do gry w dniach 20 sierpnia 2015 r. w lokalu przy ul. (...) w L., w dniu 10 listopada 2015 r. na terenie Stacji Paliw (...) w W. przy ul. (...) i w dniu 2 grudnia 2015 r. na terenie Stacji Paliw (...) w W. przy ul. (...), gdyż zawarł umowy najmu powierzchni użytkowej w tych lokalach (k.35,168,262), wstawił tam łącznie dziewięć wyżej wymienionych automatów do gier i jako prowadzący działalność gospodarczą nadzorował podział dochodów z tej działalności.

Do znamion ustawowych przestępstwa skarbowego z art. 107 § 1 k.k.s. należy także działanie wbrew przepisom ustawy lub warunkom koncesji lub zezwolenia. Wyraźnie więc widać subsydiarność komentowanego przepisu wobec art. 3 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych, według którego urządzenie i prowadzenie działalności w zakresie gier losowych, zakładów wzajemnych, gier na automatach jest dozwolone wyłącznie na zasadach określonych w ustawie. Pierwszą z tych zasad wyraża bezpośrednio przepis art. 5 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych – jest to zasada monopolu państwa w zakresie gier liczbowych, loterii pieniężnych i gry telebingo. Kolejne przepisy art. 6, 7 i następne ww. ustawy, w szczególności rozdział 2 regulują dalsze zasady. Dotyczą one różnych kwestii, m.in. formy organizacyjnej podmiotu urządzającego grę czy zakład wzajemny, miejsca urządzania (kasyna gry, salony gier bingo pieniężne, punkty przyjmowania zakładów itp.), zakazu reklamy i promocji określonych gier i zakładów wzajemnych, minimalnych wartości wygranych, regulaminów gier i zakładów wzajemnych, zabezpieczenia losów i innych dowodów udziału w grze przed sfałszowaniem lub przedwczesnym odczytaniem wyniku gry, granicy wiekowej dostępu do ośrodków gier czy punktów przyjmowania zakładów wzajemnych, rejestracji gości, świadectw zawodowych osób sprawujących zarząd nad ośrodkami gier i punktami przyjmowania zakładów oraz bezpośrednio prowadzących gry i zakłady, instalacji systemów służących kontroli przebiegu i prowadzenia gier itp.

Należy wskazać, iż przepis art. 107 k.k.s. ma charakter blankietowy i nie precyzuje szczegółowych znamion przestępstwa, lecz odsyła do przepisów ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych. Przy czym w niniejszej sprawie mają zastosowanie przepisy tej ustawy w brzmieniu obowiązującym po dniu 3 września 2015 r. Zgodnie z treścią art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych urządzenie gier cylindrycznych, gier w karty, w tym turniejów gry pokera, gier w kości oraz gier na automatach jest dozwolone wyłącznie w kasynach gry na zasadach i warunkach określonych w zatwierdzonym regulaminie i udzielonej koncesji lub udzielonym zezwoleniu, a także wynikających z przepisów ustawy. Natomiast zgodnie z treścią art. 6 ust. 1 tej ustawy działalność w zakresie m.in. gier na automatach może być prowadzona na podstawie udzielonej koncesji na prowadzenie kasyna gry. Ustawa z dnia 12 czerwca 2015 r. (Dz.U. z 2015 r., poz. 1201) zmieniającą ww. ustawę z dniem 3 września 2015 r. została notyfikowana przez Komisję Europejską w dniu 5 listopada 2014 roku pod numerem 2014/0537/PL. Ponadto przepis art. 4 ustawy z

dnia 12 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o grach hazardowych, zezwalający podmiotom prowadzącym w dniu wejścia w życie ustawy nowelizującej działalność w zakresie, o którym mowa w art. 6 ust. 1-3 lub w art. 7 ust. 2 ustawy o grach hazardowych na dostosowania się do wymogów określonych w znowelizowanej ustawie o grach hazardowych do dnia 1 lipca 2016 r., dotyczy wyłącznie podmiotów, które prowadziły taką działalność zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015 r. (na podstawie koncesji albo zezwolenia, co wynika jednoznacznie z postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 kwietnia 2016 r. I KZP 1/16).

Rozważania powyższe prowadzą do wniosku, że urządzenie gier na automatach w L. przy ul. (...) w dniu 20 sierpnia 2015 r. nie było zabronione. Wobec powyższego należy uniewinnić oskarżonego od popełnienia tego czynu.

Urządzenia gier na przedmiotowych automatach po dniu 3 września 2015 r. bezsprzecznie wyczerpywało znamiona czynu zabroniony stypizowanego w art. 107 § 1 k.k.s., gdyż oskarżony prowadząc działalność gospodarczą urządzał gry na łącznie pięciu automatach do gier, wyżej wymienionych. Oskarżony działał wbrew art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201 poz. 1540 z późn. zm.), gdyż nie uzyskał koncesji na prowadzenie kasyna, co oznacza, że nie prowadził działalności zgodnie z ustawą o grach hazardowych w brzmieniu sprzed 3 września 2015 r. na podstawie koncesji albo zezwolenia. Tym samym oskarżony nielegalnie urządzał i prowadził gry na pięciu ww. automatach do gier. Należy wskazać iż przed zatrzymaniem tych automatów do gier funkcjonariusze Urzędu Celnego stwierdzili na podstawie eksperymentu procesowego oraz ich oględzin, iż nie są to automaty zręcznościowe i prowadzone na nich gry mają charakter losowy, a gry prowadzone są w celach komercyjnych (k. 106-108,200-202).

Uznać należy, iż działanie oskarżonego było umyślne w rozumieniu art. 4 § 1 k.k.s. Oskarżony miała pełną świadomość, iż od dnia 3 września 2015 r. wbrew regulacjom ustawowym urządzał i prowadził w dniach 10 listopada i 2 grudnia 2015 r. gry na pięciu automatach. Oskarżony prowadził działalność gospodarczą, zajmował się grami na automatach do gier i powinien śledzić zmiany w jakie zostały wprowadzone do ustawy o grach hazardowych z dniem 3 września 2015 r. Ponadto ustawodawca przewidział długie *vacatio legis* zmian w przepisach art. 6 ust. 1 i art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. Nr 201, poz. 1540 z późn. zm.), które została notyfikowana przez Komisję Europejską w dniu 5 listopada 2014 r.

Dodatkowo należy zauważyć, iż Europejski Trybunał Sprawiedliwości w wyroku z 13 października 2016 r. w sprawie C#303/15 stwierdził iż artykuł 1 dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasady dotyczące usług społeczeństwa informacyjnego w brzmieniu zmienionym na mocy dyrektywy 98/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 lipca 1998 r. należy interpretować w ten sposób, że przepis krajowy, taki jak ten będący przedmiotem niniejszego postępowania nie wchodzi w zakres pojęcia „przepisów technicznych” w rozumieniu tej dyrektywy, podlegających obowiązkowi zgłoszenia na podstawie art. 8 ust. 1 tej samej dyrektywy, którego naruszenie jest poddane sankcji w postaci braku możliwości stosowania takiego przepisu.

Zgodnie z uchwałą Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2017 r. I KZP 17/16 kolizja prawa krajowego z prawem unijnym, w świetle zasady bezpośredniego stosowania prawa Unii Europejskiej (art. 91 ust. 3 Konstytucji), może prowadzić do zastąpienia przepisów krajowych uregulowaniami prawa unijnego albo do wyłączenia normy prawa krajowego przez bezpośrednio skuteczną normę prawa Unii Europejskiej. W konsekwencji, norma niestosowania krajowego przepisu technicznego, którego projektu nie notyfikowano Komisji Europejskiej, wynikająca z dyrektywy 98/34/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 czerwca 1998 r. ustanawiającej procedurę udzielania informacji w dziedzinie norm i przepisów technicznych oraz zasad dotyczących usług społeczeństwa informacyjnego (Dz. Urz. WE L 204 z 21.07.1998 r., ze zm.), wyłącza możliwość zastosowania w sprawie o przestępstwo z art. 107 § 1 k.k.s. przepisu art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 19 listopada 2009 r. o grach hazardowych (Dz. U. z 2015 r., poz. 612) w pierwotnym brzmieniu. Natomiast art. 6 ust. 1 tej ustawy mógł i może nadal stanowić uzupełnienie normy blankietowej zawartej w art. 107 § 1 k.k.s., o ile okoliczności faktyczne konkretnej sprawy pozwalają na ustalenie, że przepis ten ma zastosowanie i został naruszony.

Biorąc pod uwagę powyższe rozważania, uznać należy, że czyny oskarżonego z dnia 10 listopada i 2 grudnia 2015 r. wyczerpują znamiona przestępstw skarbowych określonych w art. 107 § 1 k.k.s.

Oskarżony ma 41 lata, jest żonaty, ma na utrzymaniu czworo dzieci, zdobył wykształcenie zawodowe, prowadził działalność gospodarczą, oświadczył że nie uzyskiwał dochodów (oświadczenie z k. 333), był 7 razy karany za podobne czyny (k.387).

Stopień społecznej szkodliwości czynów i wina były znaczne, ze względu na zlekceważenie regulacji ustawowej. Zwrócić uwagę należy, że hazard bywa dla wielu osób nieszkodliwą rozrywką, spędzeniem wolnego czasu, ale wobec części nich prowadzi do uzależnienia, przeznaczania znacznej części pieniędzy na kolejne gry, chęci odegrania poprzednich przegranych. Prowadzenie salonów gier prowadzi do szeregu aspołecznych zachowań, takich jak choćby przeznaczanie pieniędzy na gry przez osoby, które mają niezrealizowane należności finansowe np. alimenty, uzyskiwanie środków na gry w wyniku czynów karalnych, napady na „salony” gier. Ustawodawca słusznie zdecydował się na umożliwienie ich funkcjonowania na zasadach kasyn, po uzyskaniu koncesji.

Niewątpliwie okolicznościami obciążającymi są karalność oskarżonego i to za podobne czyny (k.387) i uzyskiwanie znacznych korzyści majątkowych z naruszeniem zasad urządzenia gier hazardowych. Jako okoliczności łagodzące uznać należy zmienny stan prawny, gdyż od wprowadzenia zasad wskazujących na to, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanych mu czynów do dnia zdarzeń minęło odpowiednio 2 i 3 miesiące.

Biorąc pod uwagę powyżej wymienione przesłanki Sąd uznał, że karami adekwatnymi, sprawiedliwymi i zdolnymi przekonać oskarżonego do przestrzegania porządku prawnego w przyszłości, a także koniecznymi do kształtowania świadomości prawnej w społeczeństwie powinny być kary po 50 stawek dziennych grzywny.

Oba przypisane oskarżonemu przestępstwa skarbowe zostały dokonane w okresie miesiąca, wynikały z tej samej sposobności i prowadzonej przez oskarżonego działalności. W tej sytuacji należy orzec karę łączną przy znacznej absorpcji kar. Kara 80 stawek dziennych jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości obu czynów i takiego samego rodzaju przestępstw skarbowych przypisanych oskarżonemu.

Oskarżony uzyskiwał z prowadzenia „salonów gier” dochody, stąd wysokość stawki dziennej określono na kwotę 70 złotych, która jest adekwatna do jego dochodów i sytuacji życiowej. Stawka dzienna została ustalona jednakowo dla obu grzywien i kary łącznej, gdyż nie pojawiały się żadne okoliczności wskazujące na konieczność zmiany wysokości tych stawek.

W części uniewinniającej wyroku koszty zostały przejęte na rzecz Skarbu Państwa. Uwzględniając, że oskarżony z prowadzenia przedmiotowych „salonów gier” uzyskiwał dochody, uznać należy, że będzie mógł przynajmniej częściowo uiścić koszty poniesione na rozpoznanie sprawy. Sąd zasądził od niego taki obowiązek zgodnie z przepisami powołanymi w punkcie VI wyroku. Uiszczenie kosztów sądowych w części 400 złotych jest dostosowane do możliwości finansowych i sytuacji majątkowej oskarżonego. W pozostałej części, Sąd zwolnił go z obowiązku ich zwrotu i przejął je na rzecz Skarbu Państwa.